

Sygn. akt I BP 4/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Goner

w sprawie z powództwa K. C.
przeciwko Miejskiemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w C.
o odszkodowanie z tytułu wypowiedzenia warunków pracy i płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 czerwca 2018 r.,
skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt IV Pa [...],

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka K. C. wniosła o przywrócenie jej na poprzednie warunki pracy i płacy w pozwanym Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w C.

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z 1 kwietnia 2016 r., przywrócił powódkę do pracy w pozwanym Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej na poprzednie warunki pracy i płacy (pkt 1) oraz orzekł o kosztach procesu, zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

W wyniku apelacji strony pozwanej Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z 13 października 2016 r.: 1) zmienił zaskarżony wyrok w pkt. 1 i zasądził od pozwanego Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. na rzecz powódki K. C. kwotę 17.077,65 zł tytułem odszkodowania w związku z wypowiedzeniem warunków

pracy i płacy; 2) zmienił zaskarżony wyrok w pkt. 2 w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 854 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed sądem pierwszej instancji; 3) oddalił apelację strony pozwanej; 4) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed sądem drugiej instancji.

W toku postępowania apelacyjnego powódka zmieniła żądanie, wnosząc o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia warunków pracy i płacy w wysokości odpowiadającej okresowi wypowiedzenia, w kwocie 17.077,65 zł.

W dniu 26 kwietnia 2017 r. pełnomocnik powódki wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zaskarżając punkt 2. prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w C. z 13 października 2016 r., domagając się stwierdzenia niezgodności punktu 2. zaskarżonego wyroku z art. 98 k.p.c. oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania wywołanego skargą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pełnomocnik skarżącej stwierdził, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 98 k.p.c. w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 300), a odrzucenie zażalenia pełnomocnika powódki na punkt 2. wyroku z 13 października 2016 r. stanowi naruszenie art. 394² § 1 k.p.c.

Pełnomocnik podniósł też, że w wyniku wydania zaskarżonego postanowienia w zakresie zwrotu kosztów postępowania w wadliwej wysokości skarżąca poniosła szkodę w wysokości 2.832 zł, co stanowi różnicę między zasądzoną przez Sąd drugiej instancji w punkcie 2. wyroku kwotą 854 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych a faktycznie poniesioną przez powódkę kwotą kosztów sądowych w postaci opłaty sądowej w wysokości 3.686 zł.

Pełnomocnik powódki stwierdził również, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona w rozpoznawanej sprawie okazała się niedopuszczalna i z tej przyczyny podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Z przytoczonego uregulowania jednoznacznie wynika, że skarga przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a więc zasadniczo – w trybie procesowym – od wyroku sądu okręgowego (działającego jako sąd drugiej instancji) albo od wyroku sądu apelacyjnego, jeżeli wyroki te kończą postępowanie w sprawie. Nie przysługuje natomiast od postanowień wydanych w incydentalnych kwestiach proceduralnych.

W obecnym stanie prawnym – obowiązującym od 25 września 2010 r. – skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym postanowień wydanych w postępowaniu procesowym, skarga z art. 424¹ § 1 k.p.c. nie przysługuje.

Pełnomocnik skarżącej wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w C. z 13 października 2016 r. w części dotyczącej punktu 2., a mianowicie rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów postępowania. Orzeczenia o kosztach procesu zapadają w formie postanowień, chociażby były zamieszczone w wyroku (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 maja 2012 r., V CNP 63/11, LEX nr 1211174; z 9 października 2013 r., II CNP 34/13, LEX nr 1380877; z 13 marca 2014 r., II CNP 64/13, LEX nr 1455105). Tymczasem skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie

przysługuje od postanowień w kwestiach incydentalnych wydanych w postępowaniu procesowym, a za takie uważa się rozstrzygnięcia o kosztach procesu, chociażby zostały zamieszczone w wyroku.

Skarga o stwierdzenie bezprawności nie została zatem wniesiona od wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie (co do istoty), lecz od postanowienia rozstrzygającego kwestie proceduralne. Postanowienie takie nie mieści się w kategorii orzeczeń zaskarżalnych skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem, o której stanowi art. 424¹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy zwraca jednak uwagę na art. 424¹⁶ k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. jako niedopuszczalną.